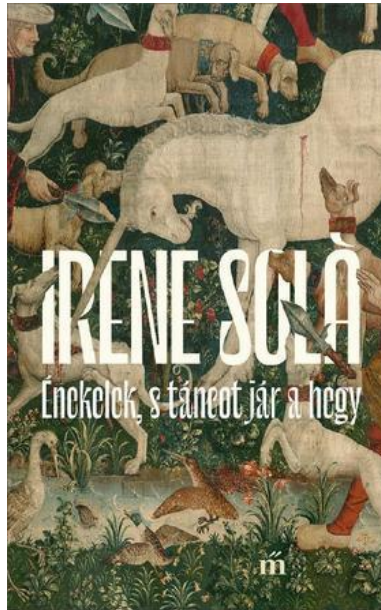

Irene Solá

ÉNEKELEK, S TÁNCOT JÁR A HEGY

„Itt fölön az idő is másképp múlik. Mintha nem ugyanolyan súlya lenne az óráknak. Mintha nem ugyanannyi ideig tartana egy nap, mintha az időnek még a színe és az íze is más lenne.”

A fiatal katalán irodalom legfontosabb szerzője gyönyörű, de nagyon zárt világot mutat be első magyarul megjelenő regényében: a Pireneusok világát. Az emberek elszórt hegyi tanyákon élnek, ahol nemcsak a távolság, de saját feloldhatatlan magányuk is elválasztja őket egymástól. A hegyek között minden pillanatban jelen van a halál és az erőszak, a sziklák a spanyol polgárháborús múlt emlékeit őrzik és visszhangozzák.

Egy ilyen elzárt közösségben él Sió, aki esküvője után a városi életet cseréli férje tanyájára. Hamar megtapasztalja, milyen kegyetlen is az élet a magasban: férje villámcsapás áldozata lesz, fia pedig vadászbalesetben veszíti életét. A regény elbeszélői nem csak emberek: az erdőben növő gombák, a fürge őzek, sőt még az esőtől duzzadó felhők is elmesélik a történet egy-egy részletét.

Nemes Krisztina, a regény fordítója szerint a katalán Pireneusokban benne van minden hegy, „a világ összes hegye, és az életünk összes hegye is. Az, amit megmáztunk, az, ahol eltévedtünk, ahol egyedül voltunk, s ahol ránk talált a boldogság. Amikor ezt a regényt fordítottam, olyan volt, mintha Irene Solá hegyei közé költöztem volna. Egyszerű sorsok a hatalmas időben, bűn és bűnhődés mediterrán változatban, hűség és eltéphetetlen szálak, amelyek odabogozzák az embert egy tájhoz. Nem annak mai arcához, hanem a benne élő emberekhez s a valaha ott éltek emlékéhez. Szavakból, szerelmekből, kiskertekből, víziboszorkányokból, a nehézléptű történelem nyomaiból s régi önmagunkból áll össze ez a regény. Szavai gyakran egy vers szépre csiszolt kavicsai, máskor felszínes locsogás, titokzatos növényi beszéd, legendák hangja, vagy gyerekmese. Igazi, szép regény, amit élmény volt fordítani, s őszintén remélem, olvasni is az lesz”.